

Arrest

nr. 66 734 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 12 september 2011 tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, beiden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum .

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 september 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 2 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Uit het Eurodac-systeem bleek dat hij illegaal het Dublingebied binnen reisde via Hongarije op 8 maart 2010 en er op 19 maart 2010 het statuut van vluchteling aanvraag. Op 3 mei 2011 aanvaardden de Hongaarse autoriteiten om verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 16.1 c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Verzoeker diende op 4 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) die op 17 augustus 2011 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd hem op 12 september ter kennis gebracht. Op 12 september 2011 werd aan verzoekende partij eveneens het verblijf geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die aan verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene verklaarde dat hij op 02.02.2011 is toegekomen in België. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in “Toulkarem” op 25.02.1961 en dat hij een onbepaald staatsburgerschap heeft. Uit het Eurodacverslag van 19.04.2011 blijkt dat betrokkene na illegaal het Dublin-gebied te zijn binnengereisd via Hongarije op 08.03.2010 hij er op 19.03.2010 het statuut van vluchteling aanvraag. De bevoegde Oostenrijkse autoriteiten hebben op 03.05.2011 het verzoek tot terugname van betrokkene ingewilligd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.04.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eveneens in Hongarije asiel aanvraag in maart 2010. Betrokkene verklaarde dat hij op 02.10.2009 vanuit Beiroet per vliegtuig van een onbekende maatschappij vertrok naar Boedapest in Hongarije waar hij op 02.10.2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij van 02.10.2009 tot op een onbekende datum in maart 2010 zou zijn opgesloten geweest in een gesloten centrum op een uur van de luchthaven van Boedapest. Van in maart 2010 tot 30 april 2010 zou hij vervolgens zijn opgesloten in het gesloten centrum van Nierbatur. Van 30.04.2011 tot 21.05.2010 zou hij in het gesloten centrum van Dibressen (Debrecen) verbleven hebben en vervolgens van 21.05.2010 tot ongeveer 25.05.2010 in het opvangcentrum van Dibressen (Debrecen). Van 25.05.2010 tot 05.06.2010 zou hij op de Palestijnse ambassade te Budapest verbleven hebben. Betrokkene verklaarde dat hij 05.06.2010 vanuit Hongarije per vliegtuig zou zijn teruggekeerd naar Damascus in Syrië waar hij nog dezelfde dag aankwam en dit omwille van de mishandelingen door de politie tijdens zijn opsluiting in Hongarije. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij tot 25.01.2011 in Syrië verbleven zou hebben alvorens hij te voet en met de auto van de smokkelaar naar Turkije reisde waar hij op 26.01.2011 zou zijn aangekomen. Vanuit Turkije zou hij vervolgens per vrachtwagen naar België gereisd zijn. Waar hij op 02.02.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij om terug van Hongarije naar Syrië te reizen gebruikte maakte van een alias in een vals Egyptisch paspoort voorzien van een Hongaarse verblijfsvergunning om zo illegaal te kunnen terugkeren van Hongarije naar Syrië. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij de alias Karim Jaber uit een vals Nederlands paspoort gebruikte om van Libanon naar Beiroet te reizen. Betrokkene legde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.04.2011 een huurcontract neer op zijn naam zonder datum, een aankoopbewijs van huishoudtoestellen dd. 14.09.2010 een aankoopbewijs van een simkaart dd. 08.01.2011 en een doktersattest dd. 15.01.2011. Verder legde betrokkene een badge neer van het Palestijnse Rode Kruis geldig tot 31.12.1994, één badge afgegeven op 01.01.2009 en geldig tot 01.01.2011 en een lidkaart van Fatah dd. 01.07.2002. Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.04.2011 waaruit blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Hongarije nadat hij er op illegale wijze was binnengekomen, werd op 27.04.2011 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II Verordening) overgemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 03.05.2011 weten het verzoek tot terugname in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije bekend staat onder de naam Issa Diab Diab Salah, geboren op 25.02.1961 met onbekend staatsburgerschap. De Hongaarse autoriteiten

informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene asiel aanvraag in Hongarije op 08.03.2010 en dat zijn aanvraag verworpen werd op 18.06.2010. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten verder dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende in Hongarije op 30.12.2010 en dat deze aanvraag nog hangende was en dat betrokkene in januari 2011 verdwenen bleek te zijn in Hongarije. Tijdens zijn verhoor op de DVZ van 19.04.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat België een democratisch land is en zijn zoon (Issa Khaled, o.v. 6.560.117) in België zou verblijven. Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij buiten zijn zoon Issa Khaled (o.v. 6560.117) die in België zou verblijven verder geen familieleden in België heeft. (DVZ, vraag 16) Of hij andere familieleden in Europa heeft, stelt betrokkene niet te weten (DVZ, vraag 17). Op 25.05.2011 meldde het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (verder: BCHV) haar tussenkomst in het dossier van betrokkene. Het BCVH stelt in haar schrijven onder andere dat betrokkene in oktober 2009 in Hongarije is aangekomen, aangehouden werd, zijn vingerafdrukken genomen werden en hij gedurende vele maanden vastgehouden zou zijn. Volgens het schrijven van het BCHV zou betrokkene in Hongarije vernederend behandeld zijn en zouden hem medische zorgen ontzegd zijn. Het BCHV stelt in haar schrijven dat betrokkene na zijn vrijlating in juni 2010 opnieuw naar Syrië zou zijn vertrokken. Na een verblijf van vele maanden zou betrokkene volgens het BCHV uiteindelijk Syrië terug verlaten richting Europa maar dit keer naar België waar hij op 03.02.2011 asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Het BCHV stelt verder in haar schrijven dat het niet aangewezen is om een transfer naar Hongarije uit te voeren omdat betrokkene meer dan drie maanden buiten de EU heeft verbleven alvorens naar België te komen en dat hij daar bewijzen van kan voorleggen, met name een huurcontract, een doktersvoorschrift, een inschrijving voor een mobiele telefooncontract en een aankoopbewijs. Het BCHV stelt dat de DVZ hier rekening mee dient te houden aangezien het een verblijf van meer dan drie maanden buiten de EU aantoonst (BCHV, p. 2) en dat de overnameverplichting door Hongarije dan ook vervallen is en België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag. Met betrekking tot de bovenstaande argumentatie dient echter te worden opgemerkt dat uit informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkenen werd toegevoegd (antwoord op art. 21), blijkt dat de verklaringen die betrokkene aflegt over zijn verklaarde terugkeer naar en verblijf in Syrië en waar het BCHV betrokkene in hun tussenkomst in volgt, niet overeenkomen met deze informatie. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten immers dat betrokkene op 30.12.2010 een tweede keer asiel aanvraag in Hongarije en dit nadat zijn eerste asielaanvraag op 18.06.2010 door de Hongaarse autoriteiten was geweigerd. De uiteenzetting van het BCHV waarin het stelt dat betrokkene in juni 2010 vanuit Hongarije terugkeerde naar Syrië daar gedurende vele maanden verbleef en uiteindelijk via Turkije terug naar België reisde daar hij op 03.02.2011 asiel aanvraag blijkt dan ook niet correct te zijn. Uit de bijkomende informatie die de Belgische autoriteiten van de Hongaarse autoriteiten ontvingen in het kader van een informatieverzoek op basis van art. 21 van de Dublin-II-Verordening, blijkt verder dat betrokkene op 20.07.2010 werd ondergebracht in het opvangcentrum van Debrecen en dat een voorziene repatriëring van betrokkene niet werd uitgevoerd ten gevolge de internationale verplichtingen waaraan Hongarije verbonden is. Aangezien betrokkene op 20.07.2010 werd ondergebracht in het opvangcentrum van Debrecen komt de correctheid van de verklaringen van betrokkene als zou hij zijn teruggekeerd van Hongarije naar Syrië in juni 2010 na zijn vrijlating dan ook ernstig in het gedrang. Hetzelfde geldt voor de verklaringen in de tussenkomst van het BCHV aangaande de verklaarde terugkeer. Dat betrokkene dan ook sinds juni 2010 tot 25.01.2011 in Syrië zou hebben verbleven en op 02.02.2011 vanuit Turkije in België zou zijn aangekomen om asiel te vragen, is dan ook niet als geloofwaardig te beschouwen gezien de informatie van de Hongaarse autoriteiten dat betrokkene op 30.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende in Hongarije en op 10.02.2011 uit het opvangcentrum in Debrecen verdwenen bleek te zijn waarna betrokkene asielaanvraag werd afgesloten aangezien hij niet kwam opdagen op zijn interview (informatie, art. 21). Dat betrokkene zich meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de EU-lidstaten zou hebben bevonden en dus niet langer Hongarije maar wel België verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van betrokkene is dan ook niet geloofwaardig en wijzigt niets aan het feit dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Rekening houdende met het voorgaande waaruit blijkt dat de verklaringen als zou hij zijn teruggekeerd naar Syrië vanuit Hongarije en vervolgens van Syrië naar België zou zijn gereisd, bedrieglijk van aard zijn, kan er aan het huurcontract, een doktersvoorschrift, een inschrijving voor een mobiele telefooncontract en een aankoopbewijs dat zijn verblijf in Syrië na zijn zogenaamde vertrek uit Hongarije zou moeten bewijzen dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht en kan er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten gegeven worden. Gezien het manifest ongeloofwaardig karakter van de verklaringen aangaande zijn verblijf in Hongarije, het vertrek van daar naar Syrië en het verblijf in Syrië tot 25.01.2011 om dan vervolgens via Turkije naar België te reizen kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de verklaringen die betrokkene tijdens zijn gehoor op DVZ gaf als reden waarom hij van Hongarije zou zijn teruggekeerd naar Syrië, met name omwille van mishandelingen door de politie tijdens zijn opsluiting DVZ, vraag 15). De verklaring van betrokkene dat hij zou zijn teruggekeerd naar Syrië is immers manifest bedrieglijk zodat er ook aan de opgegeven redenen waarom hij zou zijn teruggekeerd geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Met betrekking tot het tweede punt waarom het BCHV de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België vraagt, met name omdat de 21-jarige zoon van betrokkene, Khaled Issa (o.v. 6.560.117) in België asiel aanvraag op 15.01.2011 en dat diens asielaanvraag nog in behandeling is op het CGVS en dat hij als Palestijn uit Libanon een goede kans maakt op erkenning tengevolge van de huidige rechtspraak van de RW. Het BCHV vraagt dan ook dat de humanitaire clause zoals voorzien in art. 15 van de Dublin-II-Verordening zou worden toegepast zodat de asielaanvraag van betrokkene in België ten gronde kan worden behandeld. Met betrekking tot deze argumenten dient vooreerst te worden opgemerkt dat het BCHV zelf stelt dat de zoon van betrokkene, net zoals betrokkene zelf, meerderjarig is (BCHV, p. 3/5). Als dusdanig maakt betrokkene dus geen deel uit van het gezin van zijn meerderjarige zoon, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Aangaande de toepassing van art. 15 van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene nergens blijkt dat de Hongaarse autoriteiten om redenen van humanitaire of op culturele gronden, de Belgische autoriteiten hebben gevraagd om met instemming van verzoeker het asielverzoek te behandelen. Art. 15 van de Dublin-II-Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in de initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een dergelijk verzoek door een andere lidstaat, in casu Hongarije, is in deze dan ook geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingsnemende overheid, in casu België, eens dat de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, met name Hongarije, en deze België niet heeft verzocht om het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Hongarije met het verzoek tot terugname van verzoeker, niet meer over een discretionaire bevoegdheid. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde. Rekening houdende dat de zoon van betrokkene die in België in de asielprocedure zit, geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 van de Dublin-II-Verordening evenmin aan de orde. Met betrekking tot het argument van het BCHV dat betrokkene als Palestijn uit Libanon een goede kans maakt op erkenning ten gevolge van de huidige rechtspraak van de RW (BCHV, p. 2) dient te worden opgemerkt dat het feit dat het percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus verleend wordt, in verschillende lidstaten verschillend is, niet impliceert dat de Hongaarse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (R.v.V. nr. 14.711, 31.07.2008). Dat de Hongaarse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen, wordt bovendien niet aannemelijk gemaakt, niet door betrokkene en niet door het BCHV. Uit het antwoord van de Hongaarse autoriteiten op het art. 21-verzoek, stellen de Hongaarse autoriteiten immers dat betrokkene nadat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen niet gerepatriëerd werd omwille van de internationale verplichtingen van Hongarije en dat hij werd ondergebracht in het opvangcentrum van Debrecen vanwaar hij in februari 2011 verdween. Hieruit blijkt alleszins niet dat de Hongaarse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen,

integendeel. Het bovenstaande laat ook toe ernstige kanttekening te plaatsen bij de door het BCHV ingeroepen schendingen van art. 3 van het EVRM. De verklaringen van het BCHV dat betrokkene zeker zal vastgehouden worden ondanks het feit dat zijn asielaanvraag nog nooit ten gronde behandeld werd, is vooreerst niet correct aangezien uit de informatie van de Hongaarse autoriteiten die ze in het kader van een art. 21-verzoek overmaakten aan de Belgische autoriteiten blijkt dat de asielaanvraag van betrokkene wel degelijk ten gronde werd behandeld en dat betrokkene na een negatieve beslissing niet gerepatriëerd werd omwille van de Hongaarse internationale verplichtingen en ten tweede maakt het BCHV een hypothetische veronderstelling dat betrokkene zeker zal vastgehouden worden. Een veronderstelling die steunt op de foutieve informatie dat de asielaanvraag van betrokkene nooit ten gronde behandeld zou zijn in Hongarije.

Aangaande de verklaringen van het BCHV dat betrokkene zou lijden aan een potentieel ernstige medische aandoening en een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in Hongarije (BCHV, p. 3-4, dient te worden opgemerkt dat het BCHV om dit aan te tonen verwijst naar verschillende rapporten zoals het "Stuck in Jail: Immigration Detention Hungary (2010) gepubliceerd in april 2011 door Hungarian Helsinki Committee, het rapport van het Europese CPT aangaande Hongarije en het arrest van het EHRM van M.S.S. v Belgium and Greece van 21.01.2011 en "Overview of Detention and Reception Conditions in the EU Member States" van ECRE van 19.05.2011. Met betrekking tot dit laatste rapport dient alvast te worden opgemerkt dat het BCHV zelf aanhaalt dat het een voorlopige en ongepubliceerde versie betreft. Rekening houdende met het "voorlopige" karakter van het rapport en de vermelding dat het een "ongepubliceerde versie" betreft, wordt met dit rapport dan ook geen rekening gehouden. Met betrekking tot het rapport van het Europese CPT (<http://www.cpt.coe.int/en/states/hun.htm>) dat het BCHV aanhaalt dient te worden opgemerkt dat dit rapport handelt over het bezoek van het CPT van 24.03.2009 tot 02.04.2009 gepubliceerd op 08.06.2010. Met betrekking tot de informatie in dit rapport dat gebaseerd is op een bezoek van 24.03.2009 tot 02.04.2009 dient te worden opgemerkt dat dit rapport niet van recente aard is en kan het ernstig betwijfeld worden dat het refereert aan de actuele situatie. Met betrekking tot het rapport van het Hungarian Helsinki Committee van april 2011 dient te worden opgemerkt dat het een algemeen rapport betreft over de situatie in de gesloten centra in Hongarije dient te worden opgemerkt dat het eveneens refereert naar de periode van 05.08.2010 tot 26.09.2010 waarin het HCC negen tijdelijke gesloten centra bezocht. Dat de situaties die in het rapport beschreven worden nog actueel zouden zijn, wordt echter niet aangetoond. Integendeel, uit het rapport blijkt dat de meeste tijdelijke gesloten centra gesloten zijn op twee na (HHC. "Stuck in Jail: Immigration Detention Hungary (2010), april 2011, p. 5 & 14) en bovendien geeft het rapport zelf aan dat het HCC en de Hongaarse autoriteiten samenwerken om de opvang in de gesloten centra te verbeteren, inclusief die de opvang voor kwetsbare groepen HHC. "Stuck in Jail: Immigration Detention Hungary (2010), april 2011, p.14-15) waar betrokkene volgens het BCHV deel van uit maakt. Het feit dat de detentieperiode voor asielzoekers bovendien verlengd kan worden tot 12 maand is als feit op zich bovendien niet te beschouwen als een menonwaardige of vernederende behandeling en is niet automatisch of noodzakelijkerwijze een inbreuk op art. 3 van het EVRM. Bovendien toont het BCHV niet aan dat betrokkene zonder meer zal worden opgesloten bij een overdracht naar Hongarije. Dat betrokkene indien hij door België zou worden overgedragen aan Hongarije riskeert dat de Hongaarse autoriteiten hem zonder meer zouden repatriëren naar zijn land van oorsprong is bovendien niet aangetoond. Integendeel, de Hongaarse autoriteiten hebben de Belgische autoriteiten geïnformeerd dat ze betrokkene na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag niet hebben gerepatriëerd omdat Hongarije gebonden is door haar internationale verplichtingen. Betrokkene of het BCHV maken dan ook niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn land van gewoonlijk verblijf vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot die potentieel ernstige aandoening, waarvan betrokkene verklaarde dat hij last heeft van rugpijn en pijn in het achterhoofd. Dat dit volgens de dokter het Arnold-syndroom zou kunnen zijn en de verklaringen van betrokkene dat dit veroorzaakt zou zijn door de mishandelingen in Hongarije, dient echter het volgende te worden opgemerkt. Uit beschikbare medische informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het Arnold-syndroom of syndroom van Arnold-Chiari een aangeboren aandoening is die zich al dan niet op latere leeftijd manifesteert. Met

andere woorden, dat betrokkene aan het Arnold-syndroom zou lijden is mogelijk, dat hij dit Arnold-syndroom zou hebben opgelopen ten gevolge mishandeling door de Hongaarse politie zoals hij stelt in zijn verklaringen is echter weinig geloofwaardig aangezien dit syndroom aangeboren is. Met betrekking tot de door betrokkene advocaat op 04.08.2011 per aangetekend schrijven ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 dient te worden opgemerkt dat deze op 17.08.2011 onontvankelijk werd verklaard door het bevoegde bureau binnen de DVZ ten gevolge het niet bevatten van de effectieve verblijfplaats in België zoals bepaald in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Bovendien dient te worden opgemerkt niet aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene in Hongarije niet op medische zorgen zou kunnen rekenen indien dit noodzakelijk zou zijn. Er dient dan ook gesteld te worden dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij Hongarije ligt en dat met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Van de verklaringen van betrokkene en het BCHV dat hij niet correct of onmenselijk behandeld zou zijn in Hongarije door de Hongaarse autoriteiten werd hogerop reeds gesteld dat deze niet geloofwaardig zijn. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn land van gewoonlijk verblijf vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 5115 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten.
(...)"

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de

verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een juridictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de

Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In casu voert verzoekende partij in een eerste en tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.2.2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2.5. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat her feit dat de verzoekende partij en zijn zoon op heden geen gezinscel uitmaken, niet aan hen te wijten is. De verzoekende partij verbleef tot voor kort in een opvangcentrum in Herbeumont en de zoon van de verzoekende partij verblijft tot op heden te Roeselare in een lokaal opvanginitiatief. Op 17 augustus 2011 werd een verzoek gericht aan Fedasil teneinde het de verzoekende partij en zijn zoon toe te laten samen te verblijven en hen het mogelijk te maken een ware gezinscel te vormen (stuk 10). Tot op heden werd op dit verzoek niet ingegaan.

Anderzijds is het zo dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de Belgische autoriteiten Hongarije op de hoogte heeft gebracht van het verblijf van de zoon van de verzoekende partij, in de hoedanigheid van asielzoeker, alhier in België. Aangezien de Hongaarse autoriteiten hiervan niet werden geïnformeerd, waren zij in de onmogelijkheid om aan de Belgische autoriteiten te verzoeken de humanitaire clausule toe te passen. Bijgevolg hebben zij hun 'akkoord' gegeven, zonder op de hoogte te zijn van het volledige dossier en heeft de verwerende partij moedwillig deze informatie achtergehouden. Verzoekende partij vervolgt dat artikel 15, lid 2 van de Dublin II Verordening tot de initiatiefmogelijkheid van de Belgische autoriteiten valt in die zin dat zodanig indien de ene betrokkene (in casu de verzoekende partij) afhankelijk is van de hulp van een familielid (in casu de zoon van de verzoekende partij) de lidstaten er normaliter voor zorgen dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden (vader en zoon-relatie). Gelet op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, het lijden aan het Arnold-syndroom, is de kans heel reëel dat de verzoekende partij in de nabije toekomst een chirurgische ingreep dient te ondergaan en dat hij momenteel ernstige pijn lijdt (zie tweede middel). Indien de verzoekende partij wordt gerepatrieerd naar Hongarije, zal de verzoekende partij geen hulp van naaste familieleden hebben. Op steun van nabije familieleden bij de strijd tegen zijn ziekte, zal de verzoekende partij aldus niet kunnen rekenen.

3.3.2.2.5.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

3.3.2.2.5.2. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

3.3.2.2.5.3. In de bestreden beslissing wordt aangaande het bestaan van een gezinsleven het volgende gemotiveerd: *“Als dusdanig maakt betrokkene dus geen deel uit van het gezin van zijn meerderjarige zoon, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II- Verordening. Aangaande de toepassing van art. 15 van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene nergens blijkt dat de Hongaarse autoriteiten om redenen van humanitaire of op culturele gronden, de Belgische autoriteiten hebben gevraagd om met instemming van verzoeker het asielverzoek te behandelen. Art. 15 van de Dublin-II-Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in de initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een dergelijk verzoek door een andere lidstaat, in casu Hongarije, is in deze dan ook geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid, in casu België, eens dat de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, met name Hongarije, en deze België niet heeft verzocht om het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Hongarije met het verzoek tot terugname van verzoeker, niet meer over een discretionaire bevoegdheid. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde. Rekening houdende dat de zoon van betrokkene die in België in de asielprocedure zit, geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 van de Dublin-II-Verordening evenmin aan de orde.”*

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier. Verzoekende partij betwist niet dat haar zoon meerderjarig is noch dat zij geen ‘gezinscel’ vormen. Verzoekende partij verwijst naar artikel 15, 2. van de Dublin-II- verordening en naar haar medische situatie. Er dient echter worden opgemerkt dat dit artikel beperkt is tot de situatie waarin een persoon afhankelijk is van de hulp van een andere wegens een ernstige ziekte.. Verzoekende partij is vanuit haar land van herkomst naar Hongarije gereisd en heeft daar bijna twee jaar verbleven om vervolgens naar België te komen waar zij een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekende partij diende op 2 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid en wachtte nog tot 4 augustus 2011 om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omwille van haar medische situatie. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie van verzoekende partij momenteel van die aard is zij afhankelijk is van de hulp van anderen. Wat de medische ingreep betreft verklaart verzoekende partij zelf dat “de kans reëel is dat verzoekende partij in de nabije toekomst een medische ingreep dient te ondergaan”. De mogelijkheid van een medische ingreep is derhalve louter hypothetisch. Overigens beschikt de beslissingnemende overheid, in casu België, gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, eens dat de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, met name Hongarije, en deze België niet heeft verzocht om het asielverzoek te behandelen, niet meer over een discretionaire bevoegdheid.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt

3.3.2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.6.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.6.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.6.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.6.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.6.5. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar haar medische situatie en stelt dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Hongarije geen toegang meer zal hebben tot adequate gezondheidszorgen. Zij verwijst hiervoor naar een aantal rapporten. De bestreden beslissing is reeds uitgebreid ingegaan op de vermelde rapporten en stelde dienaangaande: *“Aangaande de verklaringen van het BCHV dat betrokkene zou lijden aan een potentieel ernstige medische aandoening en een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in Hongarije (BCHV, p. 3-4, dient te worden opgemerkt dat het BCHV om dit aan te tonen verwijst naar verschillende rapporten zoals het “Stuck in Jail: Immigration Detention Hungary (2010) gepubliceerd in april 2011 door Hungarian Helsinki Committee, het rapport van het Europese CPT aangaande Hongarije en het arrest van het EHRM van M.S.S. v Belgium and Greece van 21.01.2011 en “Overview of Detention and Reception Conditions in the EU Member States” van ECRE van 19.05.2011. Met betrekking tot dit laatste rapport dient alvast te worden opgemerkt dat het BCHV zelf aanhaalt dat het een voorlopige en ongepubliceerde versie betreft. Rekening houdende met het ‘voorlopige’ karakter van het rapport en de vermelding dat het een “ongepubliceerde versie” betreft, wordt met dit rapport dan ook geen rekening gehouden. Met betrekking tot het rapport van het Europese CPT (<http://www.cpt.coe.int/en/states/hun.htm>) dat het BCHV aanhaalt dient te worden opgemerkt dat dit rapport handelt over het bezoek van het CPT van 24.03.2009 tot 02.04.2009 gepubliceerd op 08.06.2010. Met betrekking tot de informatie in dit rapport dat gebaseerd is op een bezoek van 24.03.2009 tot 02.04.2009 dient te worden opgemerkt dat dit rapport niet van recente aard is en kan het ernstig betwijfeld worden dat het refereert aan de actuele situatie. Met betrekking tot het rapport van het Hungarian Helsinki Committee van april 2011 dient te worden opgemerkt dat het een algemeen rapport betreft over de situatie in de gesloten centra in Hongarije dient te worden opgemerkt dat het eveneens refereert naar de periode van 05.08.2010 tot 26.09.2010 waarin het HCC negen tijdelijke gesloten centra bezocht. Dat de situaties die in het rapport beschreven worden nog actueel zouden zijn, wordt echter niet aangetoond. Integendeel, uit het rapport blijkt dat de meeste tijdelijke gesloten centra gesloten zijn op twee na (HHC. “Stuck in Jail: Immigration Detention Hungary (2010), april 2011, p. 5 & 14) en bovendien geeft het rapport zelf aan dat het HCC en de Hongaarse autoriteiten samenwerken om de opvang in de gesloten centra te verbeteren, inclusief die de opvang voor kwetsbare groepen HHC. “Stuck in Jail: Immigration Detention Hungary (2010), april 2011, p.14-15) waar betrokkene volgens het BCHV deel van uit maakt. Het feit dat de detentieperiode voor asielzoekers bovendien verlengd kan worden tot 12 maand is als feit op zich bovendien niet te beschouwen als een mensonwaardige of vernederende behandeling en is niet automatisch of noodzakelijkerwijze een inbreuk op art. 3 van het EVRM.”*

De rapporten waar verzoekende partij naar verwijst betreffen rapporten die hetzij niet actueel zijn, hetzij voorlopig en ongepubliceerd zijn. Verzoekende partij slaagt er niet in de bevindingen van de bestreden beslissing te weerleggen noch brengt zij enig concreet element die haar beweringen kunnen staven. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoekende partij op 13 september 2011 zelf verklaarde naar Palestina te willen vertrekken. Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit kan worden besloten dat zij in geval van een terugkeer naar de Palestijnse gebieden of Libanon niet over de nodige medische verzorging zou kunnen beschikken.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet

onderzocht daar zoals hierna zal blijken niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij zal gerepatrieerd worden naar Hongarije. Deze terugleiding is een moeilijk te herstellen ernstig nadeel rekening houdend met de medische toestand van verzoekende partij en het risico dat zij geen adequate behandeling zal krijgen in Hongarije. Daarnaast zal verzoekende partij na gedwongen terugkeer naar Hongarije gerepatrieerd worden naar Libanon of de Palestijnse gebieden.

Voor wat betreft de feitelijke elementen die de verzoekende partij aanvoert met betrekking tot de medische situatie en een niet adequate behandeling kan worden verwezen naar wat sub 3.3.2.2.6.5.. verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat hij gedwongen zou gerepatrieerd worden naar Libanon of de Palestijnse gebieden zonder dat zijn asielaanvraag ten gronde werd behandeld. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat uit de informatie van de Hongaarse autoriteiten gebleken is dat de asielaanvraag wel degelijk ten gronde werd onderzocht en dat verzoekende partij na een negatieve beslissing niet gerepatrieerd werd omwille van de Hongaarse internationale verplichtingen. Hoe dan ook

verklaarde verzoekende partij zelf op 13 september 2011 naar Palestina te willen vertrekken waardoor hij, in de hypothese dat hij gedwongen zou worden gerepatriëerd naar de Palestijnse gebieden of Libanon, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aantoonde.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. VAN ISACKER